

Що за дар! Безцінний дар!

Частина друга

Розповідь Олени і д-ра Михайла Рожелюків.

Що за безцінний дар подарувала Ти нам, Матінко Маріє! Хто ж би міг собі уявити всі ті чуда, які ми бачили як наслідок Твого поцілунку протягом нашої подорожі по Україні, подорожі, яку організувала Ти сама на прославу Твого Сина Ісуса Христа. Дякуємо Тобі за цю незабутню подорож, подорож любові, де діти Твої спішили відчутти Твій поцілунок. Так, дорога Мати Маріє, Твій поцілунок подорожує світом і знову, і знову справджуються Твої слова: «Через Мій поцілунок, Мій Син Ісус буде творити безліч чудес по світу. Роздавайте ці медаліки ...» Як завжди, Твої слова правдиві.

Ось наша спроба, дорогий читачу, поділитись із тобою деякими нашими переживаннями з цієї подорожі по Україні в жовтні, 2002-го року. Хвала Господу!

ДЕНЬ ДРУГИЙ - ЗУСТРІЧ ІЗ ВЛАДИКОЮ МУДРИМ

До єпископської палати нас супроводили Богдан Шиптур - організатор нашої подорожі - та о. Зеновій Касько - парох села Радчі, де ми виступали перші два дні нашого перебування в Україні. Отець Зеновій, дуже побожний і відданий священник, тісно співпрацює з єпископом у багатьох єпархіальних комітетах. Він був наочним свідком перших чудес і, як добрий священник, відразу доповів про них єпископові. Після наших відвідин у його селі, він розпочав у своїй церкві щотижневі молебні до Божої Матері, закінчуючи їх молитвами за оздоровлення при допомозі медаліка з Гарабандалу з поцілунком Пречистої Диви. З того часу, до нас доходять вістки про чудесні оздоровлення з його рук. А зараз він, як новий і дорогий приятель, супроводить нас до резиденції єпископа.

Коли ми приїхали до резиденції, нас сподівались. Владика Софрон Мудрий привітав нас дуже тепло. Він уже чув про нас від отця Зеновія, та від інших джерел. Зараз він хотів розпитати і пізнати нас особисто. Розмова наша з єпископом була дуже тепла й приязна. Владика дуже уважно слухав нашу розповідь про Гарабандал і про наше післанництво. Особливо цікавили його події останніх двох днів, бо він уже чув про деякі чудесні оздоровлення. Потім він запитав нас, де ми перебуваємо. Коли Богдан Шиптур (організатор нашої подорожі) сказав, що ми зупинились в його домі, Владика відразу відповів, що віднині і до кінця нашого візиту в його єпархії, ми будемо жити з ним в його приватній резиденції. Він особисто показав нам наші кімнати,

познайомив нас із персоналом і відразу послав їх до Богданової хати за нашими речами. Він також відступив нам, для наших приватних зустрічей, один із своїх власних кабінетів. Це рішення з боку єпископа, як це пізніше виявилось, було дійсно ведене Божим провидінням бо, якби ми перебували в приватній хаті у когонебудь або навіть в готелі, то ні ми, ні наші господарі, ні вдень, ні вночі, не мали б хвилинки відпочинку від відвідувачів. Приватність єпископської палати й дбайливість його прислуги забезпечили нам спокійний сон і дали нам можливість на особистий час для молитви й відпочинку.

У Владика Мудрого ми почували себе, як у рідному домі, мов би під батьківським крилом. Ми відчули, що владика є справді Божа людина і має дуже відповідне прізвище - Мудрий. В ту неділю ми вперше вечеряли з владикою і його співробітниками. Це була родинна вечеря, де батько сидить на почесному місці в оточенні дітей. Владика знаходить час заговорити до кожного, розпитати про денні події, обговорити розклад праці, давати далші вказівки й ласкаві поради. А нас просто пригорнули до цієї родини, як нових і бажаних членів. В той вечір владика попросив нас показати відео про Гарабандал і дивився його з великою зацікавленістю.

ДЕНЬ ТРЕТІЙ - ДУХОВНА АКАДЕМІЯ

Наступного дня, в понеділок, о год. 7:30 ранку, ми з Оленою брали участь у Св. Літургії, яку відправляв владика Мудрий у своїй приватній каплиці. Каплиця була лише на дві кімнати віддалена від нашої. Яка велика ласка жити разом з Ісусом під одним дахом!

Після обіду, владика Мудрий сам повіз нас на наступну зустріч в Івано-Франківській Духовній Академії. Він познайомив нас із ректором, показав нам будинок, в якому були кляси, залі для приватного навчання, велика бібліотека, каплиця, аудиторія та гуртожиток для студентів. На той час там було 300 семінаристів а ще більша була листа аплікантів. Владика Мудрий сказав нам, що його єпархія була поблагословлена багатьма покликаннями. Єдина складність є з місцями та фондами.

Опісля, владика Мудрий завів нас до аудиторії. Аудиторія була заповнена семінарстами та їх родинами. Зустріч цього вечора не була відкрита для широкої публіки. Владика особисто нас представив, молився з нами вервицю й переглядав з нами документальний відео-фільм про Гарабандал. Потім він поблагословив нас перед усіма, і першим приступив до почитання медаліка із Гарабандалу і, перед усіма семінарстами, попросив нас помолитись над ним. Після нашого виступу, всі присутні почали приступати для почитання медаліка. Враз молоді семінаристи спонтанно почали співати гімни до Богородиці. Ми були зачаровані. Це був не просто спів. Це була прекрасна хорова музика в 4-ох голосовій гармонії, заспіваній чистими, ангельськими голосами. Вони звучали, як професійний чоловічий хор. Нам здавалося, що ми в небі.

Проте, ми зустріли і тут багато хворих. Були хвороби хребта, нирок, печінки, горла, колін, хронічні головні болі. Але їхня віра і набожність були сильні. Кожен молодий чоловік приймав від нас вервиці, парамани, образочки або торкався своїми до наших медаліків. Це був справді благословенний вечір.

Богдан Шиптур в цей вечір приїхав пізно, бо мусів лагодити поламану машину. Коли ми вже верталися до єпископської резиденції, він не міг вийти з подиву. Він що лише починав розуміти, як то Бог використовує ніби-то злі події для свого доброго промислу. А сталося так, що коли Богдан пішов забирати машину з майстерні, механік, що направляв авто (а він був із села Радчі, де ми перші два дні виступали) розказав йому, що в його сусіда є семирічний син, який досі не говорив. Після нашої молитви над ним, він почав говорити. Якби Богданові не треба було лагодити машини, він може й ніколи не почув би про це чудо!

ДЕНЬ ЧЕТВЕРТИЙ - МОНАСТІР ОО. ВАСИЛІАН

Вівторок, 24. вересня, 2002, почався, як і інші дні, Службою Божою в приватній каплиці єпископа. Потім був сніданок з Владикою та його обслугою. Владика Мудрий спитав нас про наші враження із вчорашнього вечора в семінарії. Особливо турбувало його те, що через недостачу фондів, Духовна Академія неспроможна прийняти багатьох молодих хлопців із дійсними покликаннями. Це особливо стосується сиріт і молодих хлопців із дуже бідних родин. Владика висловив бажання, якби знайшлися якісь добрі душі, що могли б оплатити утримання для хоч одного семінарста. Річна оплата за науку й утримання одного питомця коштує \$600 американських доларів.

Після сніданку, єпископ Мудрий відїхав до львівського аеропорту зустрічати ерусалимського патріярха, який прибував в Україну з офіційним візитом. А ми в єпископській палаті молились із прислугою палати, які, кожен у свій час, просили наших молитов, так що каплиця була зайнята весь ранок, як і в усі наступні дні.

Того самого дня пізніше, ми відвідали старенького єпископа-емерита Івано-Франківської єпархії, владика Софрона Дмитерка. Це також дуже святий і благочестивий священик, із бистрим і дотепним умом. Проте, через свою фізичну безсилість, він прикутий до ліжка. Опікуються ним сестри Служебниці Непорочної Діви Марії. Це згромадження монахинь було засноване сто років тому і тепер поширилося на три континенти. Їхню засновницю, сестру Йосафату, лише три місяці

перед нашим приїздом в Україну, папа Іван-Павло II проголосив блаженною.

В дверях нас зустріла молода сестра і швидко провела до кімнати владика Дмитерка. Як і раніше, нас сподівались. Єпископ Дмитерко дуже цікавився нашою історією й об'явами в Гарабандалі. Ми поділились із ним та з сестрами тим, що ми пережили в останніх трьох днях. Єпископ попросив нас помолитись із ним, потім поблагословив, обійняв кожного і поцілував у чоло. Він заохочував нас даліше працювати для Божої Матері. Перед відходом, ми подарували йому і кожній сестрі медалик із реліквією з Гарабандалу, а також копію документального фільму.

Від єпископа Дмитерка ми поїхали прямо на нашу слідууючу зустріч до монастиря оо. Василіян в Івано-Франківську. Коли ми прибули, нас провели до приміщення через задні двері тому, що через великий натовп, головним входом було абсолютно неможливо пройти. Не тільки монастирська церква була виповнена людьми (більше як 2000 осіб), але й аудиторія сусіднього будинку була переповнена (ще 600-750 людей). Священики ще ніколи не бачили тут стільки людей. Порадившись із нами, отець настоятель вирішив відправляти Службу Божу для людей у церкві, а ми тим часом мали говорити до людей в аудиторії. Після цього, один і з нас мав би йти до церкви, а другий - залишитись в аудиторії. Таким чином, усі присутні мали б нагоду для почитання медалика із поцілунком Божої Матері.

Ми коротко розповіли про доручення Божої Матері в Гарабандалі. Отець Зеновій потім відчитав загальну молитву над усіма присутніми. Тоді я з отцем пішов до церкви обслужити те море людей, а Олена залишилась в аудиторії. Вона розкаже про події в аудиторії:

Із досвіду останніх кількох днів, ми знали, наскільки важливо тримати натовп під контролем. В аудиторії я мала щастя бути на сцені, до якої з обох сторін провадили сходи. Люди підніматися сходами з одного боку, цілували мій медалик і сходили східцями на другому боці сцени.

До мене підійшла молода мати, тримаючи на руках хлопчика 6-7 років. Вона сказала мені, що його ноги паралізовані, і справді, його ніжки безвладно звисали, як паточки. Коли я простягла руку, щоби дати йому поцілувати медалик, я почувла внутрішній голос: *«А ти хто така? За кого ти себе маєш? Яке безглуздя ти думаєш тут зробити?»* І відразу ж другий голос сказав мені: *«Бери дитину на руки!»* Я взяла дитину на руки і дала йому медалик для поцілунку. Як тільки я це зробила, голос сказав: *«Клади дитину на землю!»* І знову інший голос: *«За кого ти себе маєш? А ти хто така? Дивись, як він упаде на лице і всі будуть сміятись. Що за добродієць буде з тебе тоді?»* І знову перший голос, ще владніше: *«Клади дитину на землю!»*

Не зважаючи на протести матері, я поставила хлопчика на підлогу. І він став! Я обережно тримала його за плечі і спитала, чи він може зробити крок. І він ступив! Потім ще один, і ще один ... Нарешті, я попросила маму стати на другий кінець сцени, а я тим часом провадила хлопчика спочатку по-під пахви, потім за лікті, а потім я повністю дозволила йому йти. І хлопчина пройшов решту дороги самотійно, прямо до рук матері. Яке надзвичайне чудо! Всі плакали з радості, коли мама обіймала сина, який уперше в житті ходив власними ногами. Пізніше ми довідались, що цей хлопчик був сином православного священика. Яка добра є Матінка Божа! Вона завжди нагадує нам, що ми всі є Її діти і що Вона не розділяє нас так, як ми це робимо самі.

Натовп в аудиторії поволі розійшовся. Ми з отцями вирішили приєднатися до Михайла та о. Зеновія в церкві. В церкві було так багато людей! Вони штовхалися, тиснулися, що аж відтиснули Михайла до самого престолу. Це тим більше шокує, бо в церквах візантійського обряду світським людям не дозволено виходити поза східці солеї. На додаток до цього, натовп вже двічі буквально збив Михайла з ніг. Священики мусили таки силою власного авторитету приневолити натовп до чогось менш-більш схожого на порядок. Але цього було варту. Матінка Божа була тут і обличчя людей виявляли їхню велику віру і любов. Вони були терпеливі, але боялися, що ми зможемо в будь-який момент відійти. Та Бог дав нам силу вистояти до кінця, поки кожен один із них мав нагоду поцілувати медалик. Нарешті, біля півночі, ми закінчили і отці-монахи запросили нас до трапези. Ми повернулися до єпископської резиденції десь після 1 год. ночі і лягли спати виснажені але дуже раді.

ДЕНЬ П'ЯТИЙ - КАТЕДРА

Середа, 25-го вересня, 2002 р. Під час сніданку, після ранішньої Служби Божої, владика Мудрий запитав нас про вчорашній вечір. Він по-справжньому цікавився усім, що відбувалось, особливо чудесними оздоровленнями, які відбувалися на очах багатьох свідків. Як тільки він почув про труднощі з натовпом і про те, як мене перевернули, владика Мудрий відразу подзвонив до семінарії і розпорядився, щоби призначити для кожного з нас по шість семінаристів, як охоронців, в часі всіх наступних наших виступів у його єпархії. Це його рішення показалося дуже далекоглядним, бо того ж вечора ми мали говорити в Івано-Франківській катедрі.

Ми приїхали до катедрі досить рано, щоби зустрітися з деким із родини, бо вони добиралися здалека, щоби з нами бачитися. Приїхали вони в автобусі з іншими людьми із того самого дуже бідного села. В тому селі є лише одна церква - православна - але набожність до Матері Божої там дуже сильна. Отже, в силу обставин, вони всі православні. Але для Божої Матері ми всі Її діти. Ці бідні селяни, ведені однією тільки вірою, зібрали копійку до копійки й найняли автобус, щоби, аж із сусідньої області, приїхати до Івано-Франківська. Вони чекали цілий день. Вони чули, як то важливо піти до сповіді. В нашій присутності, в катедрі, вони знайшли католицького священика і всі пішли до сповіді. Все інше було в руках Матінки Божої. Ми ще раз, на короткий час, бачилися з ними того вечора і вони відїхали. Але із ними всіма також сталося чудо. Нас повідомили кілька днів пізніше, що в той вечір, всі вони, усі 35, були чудесно оздоровлені!

Того вечора в катедрі зібралась маса людей. Катедра розрахована на 1200 людей, а зібралось того вечора 2000 - 2500 людей. Вечір почався о 6-ій годині Службою Божою. Потім, після нашого представлення й розповіді, отець Сімкайло, настоятель катедрі, поставив нас при вихідних дверях: Михайла при передньому вході, ... Олену - при виході біля захристії. Кожен із нас був оточений 6-ма семінаристами. Таким чином люди проходили повз нас, цілували медалик і виходили з церкви. Цей метод контролю над натовпом був найкращим і ми з того часу робили так у кожному місці, де ми говорили.

Коли люди підходили до нас цілувати медалики, деякі вже свідчили про отримані оздоровлення. Одна молода дівчина сказала, що вже не потрібен їй інгалятор (для астми) після того, як над нею помолились в селі Радча. Друга жінка сказала, що її очі покращались. Ще одна сказала, що в неї зменшились приступи епілепсії.

Потім підійшла на милицях дівчинка 10-и років у супроводі матері. Виглядало, що вона вже довгий час користується милицями і не може без болю стати на ноги. (Мати пояснила, що дочка від довгих років хворіє на хронічний остеомиєліт). Коли вона підійшла для молитви, я (Михайло) відчув потребу побути з нею трохи довше. Після молитви, я сказав їй, що їй уже милиці не потрібні, бо Ісус оздоровив її. Я забрав від неї праву милицю і попросив перенести вагу тіла на праву ногу. Вона зробила це, без болю! Потім я забрав ліву милицю. Люди навколо загамували подих, спостерігаючи, як відбувалося чудо. Я відступив від дівчинки і сказав їй іти до мене. Вона зробила це без ніяких труднощів. Люди передавали її милиці з рук до рук, і десь вони загубились у натовпі. Мама стояла вражена, дивлячись як її донька вільно ходить. Всі, хто був свідками цього чуда, відчували присутність Бога. Тиснява і гамір людей тепер був ще більший, все більш рішуче люди хотіли доступитись і поцілувати медалик Божої Матері з Гарабандалу.

Багато, багато людей підходили і говорили, що вони є православні. Багато православних священиків запрошувало нас говорити в їх церквах, але через обмеження в часі, ми не могли прийняти цих запрошень. Зате всі були присутні тут для почитання медалика з поцілунком Божої Матері з Гарабандалу. І Вона була тут для них усіх.

Біля 11-ої години, всі нарешті розійшлися. Отець настоятель запросив нас до їдальні на пізню вечерю. Потім, потомлені але сповнені миру і радості, ми вернулись до резиденції біля 1-ої год. ночі.

ДЕНЬ ШОСТИЙ - СЕЛО ВОВЧИНЦІ

Четвер, 26 вересня, 2002 р. розпочався трохи інакше, ніж завжди. Єпископ Мудрий поїхав із самого ранку зустріти єрусалимського патріарха, який того дня відвідував Івано-Франківськ. Вони мали разом відправляти архиєрейську Службу Божу в катедрі. Тому, що нам уклали іншу програму, ми на Службу Божу пішли до недалекої церковці, за рогом від резиденції. Ми були впевнені, що тут нас ніхто не замітить. Але не так сталося. Перед кінцем Святої Літургії, ми помітили, що священик щось шепче служачому. Той підійшов до нас і спитав, чи готові ми сказати кілька слів після Служби. На жаль, це було неможливо. Після короткого сніданку в резиденції, ми знову рушили в дорогу.

Цього дня ми говорили в маленькому селі Вовчинці, недалеко Івано-Франківська. Стара, дерев'яна церква була дуже гарна всередині. Позолочені різьби й скульптури, ікони й стінопис, разом із пишним престолом та кивотом, можуть завстидати не одну з наших західних церков. Насправді, всі церкви в Україні, чи то старі, чи недавно збудовані, були гідним вшануванням народу для свого Бога. Хоч які бідні ці люди, вони не жаліють нічого для прослави Бога і Його святині. Тільки те, що найкраще годиться для Божого храму. А яка протилежність із бетонними стодолами, які ми, на багатому Заході, маємо відвагу називати храмами Божими!

Тому, що на другий день, згідно з юліянським календарем, було свято Воздвиження Чесного Хреста, отець Микола Лужний, парох церкви в Вовчинцях, почав відправу вечірні. Тоді ми коротко говорили, як звичайно, про Гарабандал і доручення Божої Матері. Потім, після загального благословення, отець поставив нас по обох боках вхідних дверей. Люди двома рядами могли підходити цілувати медалик, а потім виходити з церкви. З якоїсь причини, більшість людей стала в чергу до мене, в той час, як Олена стояла. Одна особа поцілувала мій медалик і враз упала на підлогу. І наступна також, і ще одна і ще. Я подивився, щоб дати медалик для поцілунку слідуєчій людині, а передо мною вже не було нікого. Всі швиденько перебігли в чергу до Олени. Обличчя всіх були перелякані. Таке містичне падіння, або відпочинок в Дусі, були зовсім невідомими для цих людей. Вони справді були залякані, бо ще ніколи такого не бачили. Щойно, коли підійшов до молитви один побожний монах і був «підкошений» в такий самий спосіб, люди відкинули думку про страх і тоді можна було пояснити їм цей феномен.

Знову, як і в кожній церкві, коли ми закінчили, нас запросили до пізньої вечері в домі священника. До резиденції ми повернулися о 1:30 ночі.

ДЕНЬ СЬОМИЙ - РЕКОРДНА КІЛЬКІСТЬ ЛЮДЕЙ В СОБОРІ

Кожен день нашого візиту в Україну сповнював нас подивом. Я просив мою дружину, Олену, збудити мене з цього сну. Ніхто не міг би передбачити тих надзвичайних чудес, які Господь мав здійснити серед цих бідних людей. І хоч ми до того часу мали велику честь не один раз бути свідками чудесних оздоровлень, ніщо нас не приготувало до тих надзвичайних, справді біблійних чудес, які ми бачили тут день за днем.

В п'ятницю, 27 вересня 2002 р., ми знову говорили в Івано-Франківській катедрі. Цим разом там зібралось не менше 5000 людей. Не лише катедро була переповнена людьми, але й ціла міська площа навколо собору. Це було незабутнє видовище! Підчас Служби Божої, отцям було неможливо роздавати Святе Причастя, бо ні священники ні вірні не мали куди й ворухнутись. Тому, отці вирішили закінчити Службу Божу і, коли церква трохи спорожніє, запричастити тих, хто буде цього бажати.

Наше попереднє розміщення при виходах із церкви тепер було неможливим, бо люди товпились з усіх сторін, всередині й надворі. Отець настоятель вирішив поставити Олену в бічних дверях, щоб обслуговувати людей, які виходять з церкви. Мене направили до каплиці серед церковного двору, де була статуя Божої Матері. Шість семінаристів, які оберігали нас кожного дня, були безсильні перед такою масою людей і тому ще кілька сильних чоловіків було вибрано, щоби допомогти утримувати і направляти товпу. Але взяти під контроль таку кількість людей було неможливо. Стати в чергу вони не могли, бо не було вільного місця хочби на квадратний сантиметр. Люди штовхались, тиснулись, топтались. Нарешті Олена була змушена стати за вузьким отвором залізної огорожі, крізь який люди могли по-одному проходити. Але й тут не одна бідна душа була товпою придушена до огорожі. Тиск натовпу от-от і міг би розвалити саму огорожу.

Я ж стояв на відкритому місці, оточений людьми з усіх боків. Була справжня загроза, що натовп може мене звалити і розтоптати. Фотограф місцевої газети мусив залишити свою камеру і стримувати людей, щоби захистити мене від розчавлення. В результаті, він в той вечір не зробив ні одної знімки для своєї газети.

Сама Божа Мати прийшла нас спасти. Олена закликала людей безупину повторювати за нею «Богородице Діво». Як довго люди повторювали молитву, панував мир і порядок. Як тільки молитва втихала, нечистий підіймав голову і хаос поновлювався. Треба було постійно нагадувати людям без перерви молитися. Незабаром хтось крикнув: «Дивіться! Чудо!» Ми глянули і побачили, перший раз в Україні, масу людей, які стояли в упорядкованій черзі, що кривулястою лінією вилася крізь площу. З чисто-людської точки зору, це було б неможливо дещо здійснити, бо натовп був величезний. Але, як довго звучала молитва «Богородице Діво», черга стояла впорядковано. Як тільки втихала молитва, черга знову ставала товпою. Матінка Божа навчала своїх дітей що, щоби повернути мир і порядок в якійнебудь ситуації, мусимо молитися до Неї безупинно. Про все інше Вона подбає Сама.

До мене підійшло молоде подружжя, несучи на руках 4-и річного сина. Він був каліка і не міг ходити. Вони передали його мені і дитина без страху пішла до мене на руки. Я тримав його і говорив до нього. Він спокійно слухав мене. Потім він поцілував медалик і я віддав його батькам. А тоді я сказав щось дивного. Я сказав: «Ідіть додому. Моліться. Віруйте. Через тиждень, ваш син буде ходити.»

Я сам був здивований цими словами і задумувався, чому я їх сказав. Але лише три дні пізніше, коли організатори записували на відеокасету свідчення людей, які були оздоровлені, це молоде подружжя прийшло також, разом із своїм сином. На касеті видно було, як та дитина бігає навколо, сміючись від радості. Вже коли ми вернулись до Канади, нам прислали копію статті, яку написали в газеті ці люди, даючи цим прекрасне свідчення про оздоровлення їхнього сина Господом Богом і дякуючи заступництву Пресв. Богородиці. (Це свідчення можна прочитати на нашій веб-сторінці).

Підійшла до мене одна молода жінка, і я відчув потребу трошки довше з нею помолитися. Несподівано вона викрикнула, що може вільно, без болю, рухати тілом і повертати голову. Біль враз зник. Вона могла повертати головою, зігнути шию, повернути тупуб, зігнути аж до підлоги, чого вона не могла робити перед цим. Хвала Богу!

Зараз після цього, підійшла молода мама, прохаючи помолитись за її дуже хвору дитину. Потім попросила помолитися за неї. Коли я підніс до неї медалик, я враз відчув, що вона уже довгий час не сповідалась і мої молитви не могли продовжуватись. Коли я сказав їй про це, вона підтвердила. В наших виступах, ми з Оленою завжди підкреслюємо важливість частоті сповіді, так як Мати Марія навчала в Гарабандалі. Ця жінка рішила зігнорувати те, що чула і відмовилась іти до сповіді. На загальне здивування я викрикнув до неї, що це її гріхи стали причиною хвороби її дочки. Вона втікла геть. Я молюсь і надіюсь, що вона побігла до священника.

Під вечір, коли натовп почав розходитись, отець настоятель попросив Олену піти з ним до захристії, щоби помолитись за двох молодих жінок в особливій потребі. Продовжує Олена:

Я зайшла до захристії в супроводі молодих семінаристів. На канапі сиділи дві дівчини. Разом із ними були присутні їхні рідні. Отець розказав мені, що одна з них має клопіт з ногами і не може ходити, а друга має тяжку форму епілепсії. Отець їх представив і вернувся до своїх обов'язків у церкві.

Окрім медаликів із Гарабандалу, ми з Михайлом маємо також розп'яття, в якому є вбудований кусочок правдивого Животворящого Хреста. Я стала на коліна перед дівчатами. Тримаючи медалик у правій руці, я лівою витягла розп'яття і почала молитись над тією дівчиною, яка мала проблеми з ногами. Як тільки з'явилося розп'яття, дівчина з "епілепсією" почала страшенно труситись. Я відразу зрозуміла, що це не була проста епілепсія. Ісусовий Хрест не викликає приступів епілепсії. Є

тільки одна річ, що в такий спосіб реагує в присутності посвячених речей, а особливо, коли це є Ісусовий Хрест. Я відразу перенесла увагу на цю бідну дівчину. Як тільки я доторкнулась до неї розп'яттям, нею почало шарпати й кидати на всі боки, як ганчіркою. Шестеро чоловік не могли її втримати. Я послала одного семінариста закликати священника, а сама почала закликати Архангела Михаїла і читати молитву за звільнення і захист. Дівчиною безперестанно кидало на всі боки, але вона весь час молилася зі мною, просячи Пречисту допомогти їй. Це був добрий знак. Дівчина відбивалась від напасника. Всі присутні безпереривно молились. Нарешті прийшов священник із свяченою водою. Він "скупав" усіх свяченою водою, особливо бідну дівчину, і швидко взяв ситуацію під контроль, виганяючи напасника із бідної дівчини. Дівчина нарешті втихомирилась і, хоч втомлена але з блаженною усмішкою на устах, проказувала молитву подяки. Всі присутні були зворушені до сліз.

Тепер я могла продовжувати молитву над дівчиною з хворими ногами. Ця молитва пройшла без перешкод. Тоді, подякувавши семінаристам за поміч, ми попрощались і всі поволі розійшлися. Я залишилась сама.

Коли я вже виходила з захристії, підійшла до мене жінка і попросила помолитись за сестру, яку вона вела за руку. Я подивилася і побачила бліду, вихудлу особу з банькуватими, zdeформованими очима. Очі її були вивернені на боки. Коли я підняла до неї медалік і розп'яття, вона враз відскочила назад, наставляючи руки, як кігті і загарчала, як дикий звір. Потім вона почала тікати, але я застала її вернутись. Вона повільно наближувалась до мене, як звірина готова до скоку. Я весь час молилась. Враз вона схопила моє розп'яття лівою рукою і пробувала вирвати його з моєї руки. Я продовжувала молитись. Вона пробувала скувати мене своїми очима, увесь час намагаючись вирвати хрест з моєї руки. Я продовжувала молитись. Тоді вона затиснула праву руку в кулак і з усієї сили замахнулась у мою щелепу. Але, як тільки її кулак діткнувся до мого обличчя, він зміг мене тільки легенько погладити. Я далі молилась. Це її так розлютило, що вона замахнулась на мене знову, і знову змогла тільки погладити моє обличчя. А я все таки далі продовжувала молитись. Розлючена до нестями, вона ще втретє замахнулась, і знову з таким самим вислідом.

В цей момент я почала молитву до святого Архангела Михаїла. Імені Архангела було досить, щоб перелякати її так, що вона з переляку втекла. Я тоді звернулась до сестри і сказала, що в цьому випадку вона мусить звернутися за допомогою до священника-екзорциста. Пізніше, коли я розказала отцю настоятелю про цю сутичку, він відповів, що він уже обзнайомлений з цією особою й цілою її родиною. У цій родині є історія одержимості злими духами і священники досить зайняті екзорцизмами в цій родині.

Немає сумніву, що ми, всі присутні, були у великій небезпеці. Все таки, нам було дано підтверження, що святий Архангел Михаїл переміг і дальше перемагає сили пекла. Я вдячна за цю науку, бо вона послужила мені, як підготовка до пізніших сутичок подібного характеру підчас дальшої нашої подорожі.

І на диво, мимо того, що людей в той вечір було вдвічі більше ніж перед тим, ми з отцем Сімкайлом і нашими організаторами о годині 10:30 вже сиділи за столом і вечеряли в парохіяльній трапезній. А це, само собою, також немале чудо!

* Переклад з англійського оригіналу здійснила Олена Тереля.

Кінець 2-ої частини...далі буде

Третя частина - закінчення

